

Stichting Tuchtrechtspraak Mediators

DE TUCHTCOMMISSIE VAN DE STICHTING TUCHTRECHTSPRAAK MEDIATORS

HEEFT DE NAVOLGENDE BESLISSING GEGEVEN IN ZAAK
M-2021-1 van:

DE HEER A,

wonende te Q,
verder te noemen: klager,

tegen:

DE HEER B,

kantoorhoudende te R,
verder te noemen: de mediator.

1. De procedure

Met een e-mail van 3 januari 2021 (met bijlagen) heeft klager bij de Tuchtcommissie een klacht ingediend over het handelen van de mediator.

De mediator heeft een verweerschrift ingediend (met bijlagen).

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden op 14 mei 2021 te Den Haag. Hierbij waren klager, zijn echtgenote en de mediator aanwezig.

Na de mondelinge behandeling heeft de mediator op verzoek van de Tuchtcommissie per e-mails van 14 (ten aanzien van ondertekening van de mediationovereenkomst) en 17 mei 2021 (ten aanzien van de geheimhouding) stukken toegezonden. Hierop heeft klager bij e-mail van 20 mei 2021 gereageerd, ook met bijlagen.

2. Enkele vaststaande feiten

- a. De mediator heeft klager en zijn ex-partner bijgestaan bij het treffen van een regeling in het kader van hun voortgezette gezamenlijke ouderschap na de echtscheiding.
- b. De mediationovereenkomst is op 11 maart 2019 ondertekend.
- c. Bij e-mail van 3 juni 2019 schrijft klager aan de mediator: *“Tijdens de laatste bijeenkomst zei C ook dat ze mediation niet eerlijk vond, waarop ik ben weggegaan. Nadat ze eerder zelf de mediation beëindigd had door een procedure te starten heb ik nog wel aan die sessie meegewerkt, ook omdat jij had aangegeven dat we het over de toekomst zouden hebben. Afgelopen maandag deed je een voorstel waarbij je opnieuw stelt dat zij openstaat voor de toekomst. Ik zie dat nergens in terug. Zij heeft de mediation beëindigd en ik zie geen enkele reden om die opnieuw te beginnen*

Ik heb mijn advocaat de opdracht gegeven andere stappen voor te bereiden. Ook de klacht bij de Deken heb ik inmiddels doorgezet.”

- d. Bij e-mail van 23 juli 2019 schrijft de mediator aan partijen:

“Daarnaast is mij niet duidelijk of het door A in zijn emailbericht genoemde overleg met de advocaten tot resultaat heeft geleid; graag hoor ik daarom of jullie de mediation nog willen voortzetten dan wel deze zouden willen beëindigen; ik wijs in dit verband voor de goede orde op de afspraak die in de mediationovereenkomst is opgenomen als het gaat om het beëindigen van een mediation.”

- e. Hierop antwoordt klager bij e-mail van 25 juli 2019:

“C heeft er voor gezorgd dat de mediation ten einde is”.

- f. De mediator heeft op 10 juli 2020 de eindfactuur verzonden.

- g. Op 24 december 2020 heeft de Stichting Kwaliteit Mediators (SKM), naar aanleiding van een door klager gestarte klachtprocedure bericht: *“Naar aanleiding van de aanvullende mail (bijgevoegd) en de telefonische toelichting van dhr. A hierbij, hebben wij uw verzoek tot het in behandeling nemen van uw klacht intern besproken. Wij hebben echter geconcludeerd dat de aanvullende documentatie onvoldoende grond biedt om een uitzondering te maken op de termijn genoemd in art. 3.1 van de Klachtenregeling, nu de mediation in juli 2019 feitelijk beëindigd is. Bovenstaande leidt ertoe dat wij de klacht wegens verstrijken van de termijn niet verder inhoudelijk in behandeling zullen nemen.”*

- h. Vervolgens heeft klager op 3 januari 2021 de klacht bij de Tuchtcommissie ingediend.

- i. Op 12 maart 2012 heeft de secretaris van Tuchtcommissie bericht: *“De voorzitter van de Tuchtcommissie kan beslissen (cf. art. 5 lid 3 Reglement STM) om een klacht die meer dan 18 maanden na beëindiging van een mediation is ingediend, buiten behandeling te laten. Die klacht wordt dan kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Onderstaande aanvulling van uw zijde omtrent de einddatum van de mediation heeft de voorzitter van de Tuchtcommissie geen aanleiding gegeven om de klacht alsnog kennelijk niet-ontvankelijk te verklaren (zoals gecommuniceerd in de oproepingsbrief van 12 januari jl. en ons schrijven van 20 januari jl.). Eventuele ontvankelijkheidsverweren kunt u toelichten tijdens de mondelinge behandeling van de zaak, waarna de voltallige Tuchtcommissie daarover zal oordelen.”*

3. De klacht en het verweer

De klacht

Klager stelt dat door de mediator verschillende in de mediationovereenkomst vastgelegde afspraken met betrekking tot het doel van de mediation en de geheimhouding niet zijn nagekomen. Verder heeft de mediator niet voldoende tijd en aandacht voor de mediation gehad. De mediator heeft ook geen deugdelijke administratie gevoerd en heeft hier minstens tweemaal over gelogen.

Het eigenlijke doel van de mediation, de verruiming van de omgangsregeling, is volgens klager nooit besproken. Zijn ex-partner heeft wel ruimschoots de gelegenheid gekregen om klager stelselmatig te beschuldigen en beledigen, maar de mediator is daarbij niet de-escalerend opgetreden. Klager is van mening dat de mediator niet onpartijdig en neutraal is geweest en geen veilige omgeving heeft gecreëerd. De mediator heeft ook verschillende keren aangegeven dat hij te weinig tijd had voor gesprekken en voor het opstellen van een mediatorproposaal. Hij heeft slechts tweemaal een template toegestuurd waar hij ten onrechte uren voor heeft gerekend.

Ook heeft de mediator niet ingegrepen toen bleek dat de ex-partner tijdens de mediation een procedure startte bij de rechtbank en zij en haar advocaat daarbij uitgebreid (door middel van citaten) zijn ingegaan op de inhoud van de mediation. Volgens klager had de mediator de mediation op dat moment moeten pauzeren of beëindigen. Het vertrouwen was daardoor weg. Achteraf is zelfs gebleken dat de advocaat van de ex-partner de geheimhoudingsverklaring niet had getekend. Zonder ontvangst van die getekende geheimhoudingsverklaring had de mediator volgens klager de mediation niet mogen starten. De mediator heeft de mediationovereenkomst te laat ter ondertekening voorgelegd, namelijk nadat de advocaat van zijn ex-partner de procedure bij de rechtbank was gestart.

Dat de administratie niet op orde was bleek volgens klager onder meer uit het niet (tijdig) aanvragen van een toevoeging voor de ex-partner (die zij volgens klager waarschijnlijk niet zou hebben gekregen). Klager stelt dat de mediator vindt dat hij in zijn eentje alle kosten moet betalen omdat zijn ex-partner geen toevoeging heeft gekregen terwijl in de mediationovereenkomst staat dat de kosten gedeeld zouden worden. Klager heeft de indruk dat de mediator de volledige kosten aan hem heeft gefactureerd om het gemis aan betalingen van de ex-partner te compenseren.

Verder heeft de mediator bij klager kosten in rekening gebracht voor een aantal bijeenkomsten, waaronder een bijeenkomst die zijn ex-partner had afgezegd. Klager kan een en ander niet meer controleren omdat er nooit afspraakbevestigingen zijn verstuurd of gespreksverslagen zijn gemaakt. Het aantal gedeclareerde uren is volgens klager veel te hoog voor een mediation over een omgangsregeling.

Er is geen eindgesprek geweest en de mediation is niet officieel beëindigd.

Klager zou graag zien dat de mediationovereenkomst wordt ontbonden en/of dat zijn deel van de kosten wordt kwijtgescholden en/of dat hij en zijn ex-partner een redelijk bedrag aan kosten gezamenlijk betalen.

Het verweer ten aanzien van de ontvankelijkheid

De mediator stelt allereerst dat klager niet ontvankelijk moet worden verklaard in zijn klacht, zoals ook bij SKM is gebeurd.

De mediator verwijst naar e-mailcorrespondentie uit juni 2019 waaruit blijkt dat klager er al vanuit was gegaan dat de mediation door zijn ex-partner was beëindigd met het indienen van het verzoekschrift bij de rechtbank op 23 mei 2019.

De mediator is van opvatting dat als de klachtprocedure bij SKM niet kan worden doorlopen omdat deze te laat is ingesteld, deze ook niet meer bij STM kan worden ingesteld. De mediator verwijst in dit verband naar de tekst op de website van STM, inhoudende: *“Heeft u een klachtenprocedure bij de Stichting Kwaliteit Mediators (SKM), uitvoerder van het kwaliteitssysteem MfN-register, doorlopen en bent u en de mediator niet tot een oplossing gekomen? Dan heeft u de keuze om hierin te berusten of u kunt uw klacht voorleggen aan de Stichting Tuchtrechtspraak Mediators (STM). Dit kan uitsluitend als er volgens u sprake is dat de mediator in strijd handelt met de Gedragsregels voor de MfN-registermediator”*

Ook moet de klager niet ontvankelijk worden verklaard in de klacht omdat op de dag van ontvangst van de klacht de in artikel 5 lid 3 van het Reglement Tuchtrechtspraak Mediators opgenomen termijn van 18 maanden na beëindiging van de mediation was verstreken.

Verder maakt de mediator bezwaar tegen het ontbreken van een motiveringsplicht betreffende de beslissing van de voorzitter om de klacht in behandeling te nemen ondanks het verstrijken van de termijn. Ook wijst de mediator erop dat er sprake is van rechtsongelijkheid, aangezien op grond van artikel 5 lid 5 van het reglement alleen de klager beroep bij het College van

Beroep kan instellen tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de voorzitter en de mediator dat recht niet heeft tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Tot slot maakt de mediator er bezwaar tegen dat niet eerst een definitieve beslissing (inclusief beroepsprocedure) over de ontvankelijkheid wordt genomen voordat tot inhoudelijke behandeling van de klacht wordt overgegaan.

Het verweer ten aanzien van de inhoud van de klacht

Tegen de klachten voert de mediator het volgende aan.

Het opstellen van een ouderschapsplan heeft tijdens de mediation centraal gestaan. Wel moest telkens micromanagement worden toegepast in kwesties die de ouders verdeeld hielden, wat soms ten koste ging van het hoofdthema.

De mediator is van mening dat hij voldoende tijd en aandacht heeft besteed aan de mediation, dat hij daarbij voortdurend de-escalierend is opgetreden en geprobeerd heeft de beide partijen te motiveren de mediation te vervolgen teneinde het nieuwe ouderschapsplan op evenwichtige wijze af te kunnen ronden. Van het slechts toezenden van templates is geen sprake geweest. Wel is het zo dat hij enkele keren te optimistisch is geweest waar het betreft toezeggingen iets voor of op een bepaalde datum te zullen/kunnen doen, in welke gevallen hij zich uiteraard heeft verontschuldigd voor de opgetreden kleine vertraging. Van de inhoud van de gevoerde gesprekken, het processuele verloop van de mediation en de door de ouders gemaakte afspraken is naar opvatting van de mediator tijdens de mediation veel schriftelijk vastgelegd. Hij heeft partijen niet onder druk gezet en steeds naar vermogen een veilige setting geprobeerd te creëren. Er is geen sprake geweest van beledigingen geuit door de ex-partner.

De mediator heeft de advocaat van de ex-partner per e-mail en telefonisch aangesproken op het schenden van de geheimhouding. Hij heeft beide betrokken advocaten gevraagd een geheimhoudingsverklaring te ondertekenen. Hij meende vervolgens dat hij de ondertekende verklaringen ook van beide advocaten retour had ontvangen maar dit bleek bij controle niet het geval te zijn waar het betreft de advocaat van de ex-partner. Ook zonder die getekende verklaring geldt dat die advocaat gebonden is aan de geheimhouding die de ex-partner is overeengekomen met klager en de mediator in de mediationovereenkomst. Van het toesturen van de mediationovereenkomst 'heel laat in het proces' is geen sprake geweest. Verder acht de mediator het niet zijn taak zelf een klacht in te dienen tegen een advocaat.

De mediator betwist voorts dat zijn administratie niet op orde was. Door privéomstandigheden heeft hij een factuur weliswaar sterk vertraagd toegestuurd, maar na vragen van klager over de factuur en het toezenden van een specificatie heeft klager uiteindelijk aangegeven de factuur te zullen betalen. Het ging om een complexe mediation en een sterk geëscaleerde situatie, waardoor het aantal in rekening gebrachte uren hoog was.

De mediator erkent dat – ook door privéomstandigheden – er administratief iets fout is gedaan met de aanvraag van de toevoeging, maar dat is een zaak die klager niet aangaat. De mediator heeft slechts de helft van zijn werkzaamheden bij klager in rekening gebracht.

Dat het niet tot een eindgesprek is gekomen komt volgens de mediator doordat klager een dergelijk gesprek niet wilde.

4. De beoordeling

De ontvankelijkheid van de klacht

In artikel 3 van de Klachtenregeling MfN-register staat:

“In beginsel wordt een klacht alleen in behandeling genomen indien schriftelijk ingediend bij het MfN-register binnen twaalf maanden na beëindiging van de mediation waaruit de klacht rijst. Deze regel laat het oordeel van de tuchtcolleges over de ontvankelijkheid van een klacht onverlet.”

In artikel 5 lid 2 van het Reglement Tuchtrechtspraak Mediators is bepaald:

“De voorzitter van de Tuchtcommissie kan een klager in diens klacht niet-ontvankelijk verklaren indien de Aangesloten Instelling een Klachtenregeling kent en de klager hetzij diens klacht niet overeenkomstig die Klachtenregeling bij de Aangesloten Instelling heeft ingediend, hetzij diens klacht wel bij de Aangesloten Instelling heeft ingediend maar daarop nog niet is beslist en na die indiening nog geen twaalf weken zijn verstreken.”

In lid 3 is opgenomen:

“De voorzitter kan beslissen dat een klacht die meer dan achttien maanden na de beëindiging van de mediation wordt ingediend, buiten behandeling blijft.”

In lid 5 staat:

“Van een in lid 2, 3 of 4 bedoelde beslissing kan de klager binnen vier weken nadat de beslissing aan hem is verzonden, bij een met redenen omkleed beroepschrift hoger beroep instellen bij de voorzitter van het College van Beroep. De voorzitter van het College van Beroep beslist zo spoedig mogelijk.”

De mediator stelt zich op het standpunt dat klager niet ontvankelijk moet worden verklaard in de klacht vanwege de tijd die verstreken is nadat klager te kennen gegeven heeft de mediation als geëindigd te beschouwen. Hierin volgt de Tuchtcommissie de mediator niet.

Klager heeft bij e-mail van 3 juni 2019 (zie nr. 2 onder c) aan de mediator bericht dat zijn ex-partner de mediation had beëindigd door een procedure bij de rechtbank te starten. De stelling van de mediator dat klager met zijn e-mail van 3 juni 2019 de mediation heeft beëindigd faalt. Ten eerste omdat het uitgangspunt van klager zoals verwoord in zijn e-mail van 3 juni 2019 niet juist is. In artikel 9 lid 3 van de mediationovereenkomst staat weliswaar dat het partijen niet is toegestaan om tijdens de mediation een gerechtelijke procedure te beginnen met betrekking tot een onderwerp waarop de mediation betrekking heeft, maar niet dat de overtreding van dit verbod als een beëindiging van de mediation heeft te gelden. Ten tweede heeft de mediator destijds het bericht van 3 juni 2019 van klager niet als een beëindiging van de mediation opgevat. Dat blijkt uit het feit dat hij in elk geval op 6 juli 2019 en 23 juli 2019 nog met partijen heeft gemaïld met (onder meer) het voorstel om een gesprek aan tafel te voeren en waarin hij gewezen heeft op dat wat in de mediationovereenkomst is bepaald over het beëindigen van de mediation. Daarna heeft de mediator in zijn e-mail van 7 augustus 2019 klager in overweging gegeven de mediation te hervatten. Deze interventies van de mediator staan haaks op zijn stelling dat op 3 juni 2019 de mediation beëindigd is. Hieraan doet niet af dat aan die interventies zijn op zich begrijpelijke intentie ten grondslag lag de vastgelopen mediation vlot te trekken. Ten derde is de mediation niet beëindigd op de in de mediationovereenkomst voorgeschreven wijze. Ook hierop stuit het beroep dat de mediator doet op de e-mail van 3 juni 2019 af.

Het beroep op de niet ontvankelijkheid van klager in zijn klacht faalt ook omdat de klachten deels betrekking hebben op de declaratie van de mediator van 10 juli 2020 en nadien nog geen zes maanden verstreken zijn tot dag van indiening van de klacht.

Dat SKM besloten heeft de klacht vanwege het moment van indiening buiten behandeling te houden leidt niet tot een ander oordeel. SKM kent een andere procedure met andere termijnen. De Tuchtcommissie dient de ontvankelijkheid van klager uitsluitend te toetsen aan het Reglement van de Stichting Tuchtrechtspraak Mediators.

De diverse algemene procedurele bezwaren van de mediator tegen de beoordeling van en beslissing over de niet ontvankelijkheid van een klager in het algemeen, hebben voor het oordeel van de ontvankelijkheid van klager in de onderhavige procedure geen zelfstandige

betekenis. Het is dan ook uitsluitend ten overvloede dat de Tuchtcommissie daar op in zal gaan.

Van enige rechtsongelijkheid tussen de mediator en klager ten aanzien van de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing van de voorzitter om de klacht al dan niet buiten behandeling te laten is geen sprake. De mediator, zoals ook in deze zaak, heeft immers na de beslissing van de voorzitter om de klacht niet buiten behandeling te laten nog de mogelijkheid om (zoals de mediator ook in deze procedure doet) in het vervolg van de procedure voor de voltallige Tuchtcommissie een beroep op de niet ontvankelijkheid van klager in zijn klacht te doen. Bovendien kan de mediator bij afwijzing van dat beroep door de Tuchtcommissie de juistheid daarvan in beroep bestrijden. Indien de voorzitter beslist dat een klacht buiten behandeling blijft, dan heeft een klager deze gelegenheid niet meer, aangezien het buiten behandeling laten van de klacht betekent dat deze in het geheel niet meer door de Tuchtcommissie zal worden beoordeeld. De enige mogelijkheid die klager dan nog heeft is hoger beroep.

De mediator maakt er verder bezwaar tegen dat niet eerst een definitieve beslissing (inclusief beroepsprocedure) over de ontvankelijkheid wordt genomen voordat tot inhoudelijke behandeling van de klacht wordt overgegaan. Dit bezwaar snijdt geen hout. Er is geen enkele regel van procesrecht die zou nopen een oordeel over de inhoud van een klacht aan te houden enkel omdat het niet-ontvankelijkheidsberoep van de mediator is afgewezen. Het tegendeel is het geval. Na afwijzing van een niet-ontvankelijkheidsberoep, zoals in deze zaak, is de Tuchtcommissie gehouden te oordelen over de klacht.

De inhoudelijke beoordeling van de klacht

Tijdens de hoorzitting is de mediator in de gelegenheid gesteld stukken over te leggen met betrekking tot de datum van het ondertekenen van de mediationovereenkomst en de correspondentie met de advocaat van de ex-partner over de geheimhoudingsverklaring en haar geheimhoudingsplicht. Dit heeft de mediator, zonder verdere toelichting, gedaan. Vervolgens is klager in de gelegenheid gesteld om enkel op deze door de mediator toegezonden stukken te reageren. Klager heeft een uitgebreide e-mail met diverse bijlagen toegezonden betrekking hebbend op andere punten dan de door de mediator toegezonden stukken, zoals de facturering van de mediator en een onderwerp waarvan tijdens de hoorzitting al is vastgesteld dat dit geen onderdeel was van de klacht. Dit was klager uitdrukkelijk niet toegestaan. De Tuchtcommissie laat de inhoud van de e-mail en de bijlagen dan ook buiten beschouwing voor zover die geen betrekking hebben op de datum van het ondertekenen van de mediationovereenkomst en de correspondentie met de advocaat van de ex-partner over de geheimhoudingsverklaring en haar geheimhoudingsplicht.

Ten aanzien van de schending van de geheimhoudingsplicht door de advocaat van de ex-partner is de Tuchtcommissie van oordeel dat van klachtwaardig gedrag van de mediator geen sprake is geweest. Weliswaar heeft de mediator er niet voldoende op toegezien dat de advocaat de geheimhoudingsverklaring ondertekend aan hem retourneerde maar dat verzuim is niet klachtwaardig omdat de geheimhoudingsplicht van de advocaat ook geldt zonder een door haar ondertekende geheimhoudingsverklaring. Dit blijkt ook uit de omstandigheid dat klagers' klacht betreffende de overtreding van de geheimhouding tegen die advocaat kennelijk door de Raad van Discipline in de tuchtrechtprocedure gegrond is verklaard. De door de mediator als 'extra reminder' aan de advocaat toegezonden geheimhoudingsverklaring heeft dus geen zelfstandige betekenis. Voor het overige is evenmin gebleken dat de mediator zich na het bekend worden van de schending van de geheimhouding schuldig heeft gemaakt aan het niet naleven van enige gedragsregel. Uit de e-mailcorrespondentie die de mediator in het geding heeft gebracht blijkt dat hij de advocaat van de ex-partner juist heeft gewezen op haar geheimhoudingsplicht.

De mediator heeft betwist dat hij verdere afspraken uit de mediationovereenkomst niet is nagekomen, dat hij onvoldoende tijd en aandacht voor de mediation heeft gehad, geen veilige omgeving heeft gecreëerd, niet de-escalerend is opgetreden en zich partijdig heeft opgesteld. Klager heeft zijn stellingen dienaangaande op dit punt ook niet met stukken of anderszins onderbouwd, zodat de juistheid daarvan voor de Tuchtcommissie niet vast is komen te staan.

De Tuchtcommissie volgt klager evenmin in zijn stelling dat de mediator een gedragsregel heeft overschreden door de mediationovereenkomst pas toe te sturen nadat de advocaat van zijn ex-partner de procedure bij de rechtbank was gestart. De mediator heeft onweersproken gesteld dat hij een concept van de mediationovereenkomst voorafgaand aan de mediation aan partijen had toegezonden, dat hij die tijdens de eerste mediationbijeenkomst met hen besproken heeft en dat de mediationovereenkomst bij of voorafgaand aan de tweede bijeenkomst door partijen is ondertekend. Dat het daarna nog tot 1 april 2019 heeft geduurd voordat de mediator de ondertekende overeenkomst naar partijen zond, is onder deze omstandigheden niet klachtwaardig.

Klager heeft verder naar voren gebracht dat de administratie van de mediator niet op orde was. De mediator heeft erkend dat hij een steek heeft laten vallen bij het vragen van de toevoeging voor de ex-partner, maar niet gebleken is dat klager hierdoor benadeeld is. De stelling van klager dat hij met de volledige kosten van de mediation is belast terwijl was afgesproken de kosten te delen, heeft de mediator bestreden en de Tuchtcommissie ziet geen aanknopingspunten om te oordelen dat de stelling van klager juist is. Ook heeft de Tuchtcommissie geen aanleiding om aan te nemen dat de mediator gesprekken in rekening heeft gebracht die niet hebben plaatsgevonden. Er hebben ook afzonderlijke gesprekken met klager en de ex-partner plaatsgevonden. Dat de gesprekken met de ex-partner niet in de elektronische agenda van klager staan acht de Tuchtcommissie geen doorslaggevend bewijs dat de gesprekken niet hebben plaatsgevonden.

De Tuchtcommissie is van oordeel dat de mediator bij de facturering slordig te werk is gegaan door één factuur voor al zijn werkzaamheden pas ongeveer een jaar na het laatste contact met partijen aan hen toe te sturen. Het door de mediator achteraf op verzoek van klager toegezonden overzicht van de gedeclareerde werkzaamheden is weliswaar in overeenstemming met de in de mediationovereenkomst opgenomen wijze van specificeren, maar dat is gelet op de zeer late toezending onvoldoende gedetailleerd om klager na zo lange tijd in staat te stellen de declaratie te controleren en zich daarover, en over de correcte verdeling bij helften daarvan, een juist oordeel te vormen. Hierbij speelt bovendien dat door de nader te bespreken problemen met de toevoeging van de ex-echtgenote van klager, klager er belang bij had de declaratie goed te kunnen controleren. Dit brengt mee dat de mediator Gedragsregel 9.5 heeft geschonden, waarin staat dat de mediator voor een duidelijke, inzichtelijke declaratie zorgt. Daarvan is onder de gegeven omstandigheden geen sprake geweest.

De klacht met betrekking tot de problemen rondom de toevoegingsaanvraag voor de ex-echtgenote van klager is niet terecht. Voor zover klager stelt dat de mediator ten onrechte de betreffende toevoeging heeft aangevraagd, raakt dat niet zijn belang maar dat van zijn ex-echtgenote. Bovendien is dat klachtonderdeel niet goed te begrijpen waar klager stelt dat die aanvraag vervolgens zou zijn afgewezen. Hoe de mediator een verwijt te maken valt van het niet indienen van aanvraag die zal worden afgewezen, is voor de Tuchtcommissie niet in te zien. Dat klager als gevolg van het ontbreken van een toevoeging van zijn ex-echtgenote aansprakelijk is voor de volledige kosten van de mediator, in plaats van voor de helft daarvan, is niet juist. De mediator heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat de kosten die hij aan klager in rekening heeft gebracht, de helft zijn van de volledige kosten. De mediator heeft wel erkend dat het met de aanvraag van de toevoeging voor de ex-echtgenote van klager niet goed verlopen is. Tuchtrechtelijk is die problematische aanvraag evenwel in de verhouding tot klager niet relevant.

Ten aanzien van de beëindiging van de mediation overweegt de Tuchtcommissie dat het juist zou zijn geweest als de mediator hiervan een formele bevestiging naar partijen zou hebben gestuurd. Door dit na te laten heeft de mediator niet op de overeengekomen wijze helder gemarkeerd op welke datum de mediation beëindigd is. Afgezien van de verwarring die hierdoor is ontstaan ten aanzien van het mogelijk overschrijden van de klachttermijnen, is een dergelijke markering ook gewenst in verband met de duidelijkheid over de voortdrijving van de werking van de in de mediationovereenkomst neergelegde afspraken. Aangezien duidelijk uit de stukken is gebleken dat de mediation medio juli/augustus 2019 volledig vast gelopen was, ondanks pogingen tot het vlottrekken daarvan door de mediator, en alle betrokkenen nadien de mediation kennelijk als geëindigd beschouwden, is het enkele feit dat de mediator de beëindiging niet meer op de overeengekomen wijze heeft geformaliseerd of gemarkeerd tot op zekere hoogte begrijpelijk en daarmee niet klachtwaardig. Klager is naar het oordeel van de Tuchtcommissie niet benadeeld door het achterwege laten van het formele beëindigingsbericht.

Gelet op het bovenstaande is de klacht gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond. Gelet op de aard van het klachtwaardige gedrag zal de Tuchtcommissie de maatregel van waarschuwing opleggen.

Klager heeft nog bericht graag te zien dat de overeenkomst wordt ontbonden en/of dat zijn deel van de kosten wordt kwijtgescholden en/of dat hij en zijn ex-partner een redelijk bedrag aan kosten gezamenlijk betalen. Dit zijn echter verzoeken ten aanzien waarvan de Tuchtcommissie geen beslissingsbevoegdheid heeft, gelet op de in het Reglement Stichting Tuchtrechtspraak Mediators neergelegde regels

5. De beslissing

De Tuchtcommissie:

- verklaart de klacht gedeeltelijke gegrond;
- legt aan de mediator de maatregel van waarschuwing op.

Aldus beslist op 5 juli 2021 door mr. H.H.M. Steenberghe, voorzitter, mr. A.P.L. Pinkster en mr. M.A. van Zon, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Niesen, secretaris, en ondertekend door de voorzitter.